

[Christophersen.]

Altså, jeg må sige til socialdemokratiet, at der er grænser for, hvad man kan nå af rent tekniske, af rent saglige grunde på den korte tid, vi har haft til rådighed, men dér, hvor det har været muligt at nå resultater, dér, hvor det har været muligt ligesom at arbejde sig frem til rammer omkring løsningen af problemer, dér er det vores opfattelse at regeringen har vist sin vilje til at forhandle.

Men vi må altså konstatere i dag, at socialdemokratiets holdning er lige så fastlåst, som den var for nogle dage siden. Trods regeringens imødekommenhed har det ikke i disse døgn været muligt at få landets største parti til at gå ind i virkelig seriøse forhandlinger, og det beklager vi. Vi skal ikke forsøge at forske særlig meget i grunden til den støjhed, men det jo muligt, at begivenhederne på arbejdsmarkedet og herude foran på slotspladsen også har været medvirkende til, at socialdemokratiets politiske handlekraft i disse døgn har været mere eller mindre lammet, og det rejser naturligt for venstre som for de øvrige partier som for vælgerne det spørgsmål, hvilket alternativ socialdemokratiet egentlig frembyder i dansk politik i en situation, hvor der er brug for handlekraft og politisk mod.

Men vi erkender selvfølgelig, at det ikke var socialdemokratiet, der den store bededags morgen bad om nye forhandlinger, det var andre partier, andre medlemmer af folketinget, og jeg vil godt i aften på venstres vegne understrege vores taknemlighed over for den positive holdning, som en række af disse partier har lagt for dagen i de seneste dage.

Det drejer sig om det konservative folkeparti, det drejer sig om centrum-demokraterne, det drejer sig om kristeligt folkeparti, det drejer sig om retsforbundet, og det drejer sig også om det radikale venstre, som ganske vist ikke, skal vi sige aktivt deltog i afstemningen om tillidsdagsordenen, men som på den anden side har fremlagt en efter vores opfattelse nyttig skitse for, hvordan man kunne få nye forhandlinger i gang, en skitse, som der desværre ikke kunne samles interesse for hos socialdemokratiet, men som efter vores opfattelse var et positivt indlæg i debatten.

Vi mener, at disse partier i fællesskab har

erkendt de problemer, vi står over for; vi mener, de i fællesskab har formuleret en forståelig og ansvarsbevidst midterpolitik i den situation, vi står i. Vi er enige om midlerne, vi er enige om problemerne, som skal løses. Det kommer rent reelt til udtryk ved, at vi altså også er enige, de fleste af os — jeg ser her lige bort fra retsforbundet, som har en afvigende opfattelse i visse sager — men vi øvrige viser denne enighed ved, at vi kan tilslutte os de ændringsforslag, som finansministeren har stillet.

Men så var der 27 medlemmer af folketinget, som også stemte for tillidsdagsordenen, men som indtil videre ikke har formået at leve op til det ansvar, de dermed påtog sig, og det er jo fremskridtspartiets medlemmer. Jeg vil godt sige, at vi ved naturligvis, på hvilket grundlag fremskridtspartiet er trådt ind i dette ting. Fremskridtspartiets holdning er præget af en velisom opposition til mangt og meget, og det kan ikke undre, når man kender partiets program. Men på den anden side må jeg nu sige, at det undrer os vældig meget, at dette parti, som nu har været her i folketinget i snart et halvt år og derfor også, skulle man tro, ligesom de øvrige nye partier var begyndt at erkende alvoren i Danmarks økonomiske situation, at dette parti, som er Danmarks næststørste, at dette parti, som har talt så meget om behovet for fornyelse og for ansvarsbevidsthed, nu øjensynlig vil optræde så uansvarligt, at det eneste, det tænker på, er at drive en afpresningspolitik over for en liberal regering, sådan som det har været tilfældet.

Jeg skal blot nævne, at nogle af de forslag, fremskridtspartiet har været fremme med, har været fuldkommen urealistiske, de kan ikke have været fremsat i forhåbning om, at de overhovedet skulle kunne danne grundlag for nogen fornuftig diskussion her i folketingssalen eller i skatte- og afgiftsudvalget. Vi kan ikke acceptere, at man griber ind i u-landshjælpen på den måde, man forestiller sig. Vi kan ikke acceptere, at man i løbet af få timer skal foretage dybtgående ændringer i hele motorbeskatningen og dermed gribe ind i erhvervslivets forhold og påvirke mange menneskers økonomi på en måde, der slet ikke kan overskues.

Hvad opnår så fremskridtspartiet ved nu øjensynlig at kaste landet ud i en vanskelig